

Hallituksen esitys Eduskunnalle 70. Kansainvälisen työkonferenssin eräiden päätösten johdosta

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Kansainvälisen työjärjestön yleiskokouksessa, Kansainvälisessä työkonferenssissa, jonka 70. istunto pidettiin vuonna 1984, hyväksyttiin suositus n:o 169, joka koskee työllisyyspolitiikkaa. Suositus sisältää työllisyyspolitiikkaa koskevia yleisiä periaatteita sekä väestöpolitiikkaan, nuorison ja epäedullisessa asemassa olevien ryhmien ja henkilöiden työllistämiseen, teknologiapolitiikkaan, epäviralliseen sektoriin, pienyrityksiin, alueelliseen kehityspolitiikkaan, julkisiin sijoituksiin ja erityisesti julkisiin työllisyysohjelmiin, kansainväliseen taloudelliseen yhteistyöhön ja työllisyyteen sekä kansainväliseen muuttoliikkeeseen ja työllisyyteen liittyviä periaatteita ja toimenpide-ehdotuksia.

Suositus täydentää ILO:n työllisyyspolitiikkaa koskevaa yleissopimusta ja suositusta vuodelta

1964. Suomi on ratifioinut mainitun sopimuksen. Suositus sisältää ajankohtaisia ja osittain uusia ehdotuksia siitä, kuinka vuoden 1964 yleissopimuksen perustavoitteeseen, tuottavaan ja työpaikan vapaaseen valintaan perustuvaan täys-työllisyyteen voitaisiin päästä. Suosituksessa mainitut periaatteet eivät ole ristiriidassa Suomen lainsäädännön ja työvoimapolitiikan kehittämisperiaatteiden kanssa.

Tästä syystä ehdotetaan, että Kansainvälisen työjärjestön suosituksessa n:o 169 vuodelta 1984, joka koskee työllisyyspolitiikkaa, esitetyt periaatteet otetaan huomioon työllisyys- ja työvoimapolitiikkaa koskevia asioita valmisteltaessa siltä osin kuin se on mahdollista ja tarkoituksenmukaista.

PERUSTELUT

1. Kansainvälisen työkonferenssin hyväksymien asiakirjojen saataminen eduskunnan käsiteltäväksi

Kansainvälisen työjärjestön (ILO) päättävä toimielin on yleiskokous, Kansainvälinen työkonferenssi, jonka istunnot pidetään vuosittain.

Järjestön perussäännön 19 artiklan mukaan yleiskokous voi hyväksyä käsiteltävästä asiasta kansainvälisen sopimuksen tai suosituksen. Yleiskokouksen hyväksymä yleissopimus on tarkoitettu ratifioitavaksi jäsenvaltioissa. Suositukset on

tarkoitettu otettavaksi huomioon jäsenvaltioiden lainsäädäntötyössä. Niitä ei kuitenkaan ole tarkoitettu siinä määrin sitoviksi kuin yleissopimukset.

ILO:n perussäännön 19 artiklan mukaan kunkin jäsenvaltion tulee määräajassa yleiskokouksen istunnon päättymisestä saattaa yleiskokouksessa hyväksytyt sopimukset ja suositukset lakiasäättävän valtioelimen käsiteltäväksi lainsäädäntö- tai muita toimenpiteitä varten. Jäsenvaltio on lisäksi velvollinen ilmoittamaan tämän velvoitteen täyttämisestä Kansainvälisen työtoimiston pääjohtajalle.

2. Vuonna 1984 pidetyn Kansainvälisen työkonferenssin päätökset

Genevessä 6.—27.6.1984 pidetyssä 70. Kansainvälisessä työkonferenssissa Suomea edusti järjestön perussäännössä edellytetty hallituksen, työnantajien ja työntekijöiden edustajien muodostama valtuuskunta.

70. työkonferenssi hyväksyi yhden ILO:n perussäännön 19 artiklassa tarkoitetun suosituksen. Suositus n:o 169 koskee työllisyyspolitiikkaa. Suositus täydentää ILO:n työllisyyspolitiikkaa koskevaa sopimusta n:o 122 ja suositusta n:o 122 vuodelta 1964. Suomi on ratifioinut mainitun sopimuksen.

Suositus hyväksyttiin konferenssissa äänin 374 puolesta ja yksi vastaan 34 pidättäytyessä. Kaikki Suomen edustajat äänestivät suosituksen hyväksymisen puolesta.

Suosituksen englanninkielinen alkuperäisteksti sekä suomenkielinen käännös ovat tämän esityksen liitteenä. Asiakirjan ranskankielinen alkuperäisteksti samoin kuin sen ruotsinkielinen käännös ovat ruotsinkielisen hallituksen esityksen vastaavana liitteenä.

2.1. Suositus n:o 169, joka koskee työllisyyspolitiikkaa (täydentäviä määräyksiä), 1984

2.1.1. Suosituksen sisältö

Suosituksen johdannossa viitataan ILO:n vuonna 1964 hyväksymään työllisyyspolitiikkaa koskevaan yleissopimukseen ja suositukseen sekä vuoden 1981 perhevelvollisuuksia omaavia työntekijöitä koskevaan yleissopimukseen ja suositukseen, vuoden 1980 ikääntyviä työntekijöitä koskevaan suositukseen, vuoden 1949 muuttavia työntekijöitä koskevaan sopimukseen ja suositukseen sekä vuoden 1975 siirtotyöläisiä koskevaan yleissopimukseen ja suositukseen. Lisäksi kiinnitetään huomiota Kansainvälisen työjärjestön Filadelfian julistuksesta johtuviin velvoitteisiin ja YK:n vuonna 1966 hyväksymään taloudellisia, sosiaalisia ja sivistyksellisiä oikeuksia koskevaan kansainväliseen yleissopimukseen ja YK:n yleiskokouksen vuonna 1979 hyväksymään naisten syrjinnän poistamista koskevaan yleissopimukseen.

Työllisyyspolitiikan tavoitteeksi määritellään tuottava ja työpaikan vapaaseen valintaan perustuva täystyöllisyys, jonka avulla voidaan käytännössä toteuttaa oikeus työhön. Tuottavan ja työ-

paikan vapaaseen valintaan perustuvan täystyöllisyyden edistämisen tulee olla ensisijainen ja olennainen osa valtioiden talous- ja sosiaalipolitiikkaa.

Suosituksessa korostetaan, että valtioiden tulee kiinnittää erityistä huomiota tuotannon ja työllisyyden lisäämiseen sekä välttämättömien tavaroiden ja palvelujen samoin kuin tulojen oikeudenmukaiseen jakoon inhimillisten perustarpeiden tyydyttämiseksi. Poliitiikalla ja ohjelmilla, joilla kansallisesti pyritään asetettuihin tavoitteisiin tulee turvata tasavertainen mahdollisuus työhön, palkkaan, ammatilliseen koulutukseen ja urakehitykseen. Rakennemuutokseen sopeutumista ja rakennemuutoksen johdosta työttömäksi jääneiden uudelleen työllistämistä tulee helpottaa. Toimenpiteisiin voivat myös kuulua sopimusneuvottelut työllisyyteen liittyvistä asioista kuten työajan uudelleen järjestelystä ja lyhentämisestä, rationalisointitoimenpiteistä sekä talous- ja työllisyysasioita koskevasta informaatiosta. Suosituksessa kehoitetaan jäsenvaltioita myös ryhtymään tehokkaisiin toimenpiteisiin monikansallisten yritysten investointien kielteisten työllisyysvaikutusten välttämiseksi ja myönteisten vaikutusten tehostamiseksi. (I osa)

Suositus sisältää ehdotuksia väestöpolitiikasta erityisesti kehitysmaiden olosuhteet huomioonottaen. Suosituksessa kiinnitetään huomiota nuorten työllisyyteen ja kehoitetaan erityistoimiin yritysten rohkaisemiseksi ottamaan palvelukseensa ja kouluttamaan nuoria. Koulutuksen laatua tulisi parantaa ja sopeuttaa se teknologiseen ja taloudelliseen kehitykseen. Samoin tulisi ryhtyä toimenpiteisiin, joilla helpotetaan nuorten siirtymistä koulusta työhön ja edistetään koulutuksen päättäneiden työllistymistä. (II ja III osat)

Teknologiapolitiikan tulisi suosituksen mukaan lisätä tuotanto- ja työmahdollisuuksia, edistää työolosuhteiden parantamista ja työajan lyhenemistä. Jäsenvaltioiden tulee rohkaista uuden teknologian kehittämiseen ja käyttöön liittyvää tutkimusta ja huolehtia, että koulutuksen avulla työntekijöille tarjotaan mahdollisuus sopeutua teknologian muutoksiin. Jäsenmaiden tulisi myös rohkaista yrityksiä ottamaan työntekijät mukaan uuden teknologian suunnitteluun ja käyttöönottoon sekä edistää sellaisia investointeja teknologiaan, jotka lisäävät työllisyyttä ja tuotantoa. (IV osa)

Jäsenvaltioita kehoitetaan tunnustamaan epävirallisen sektorin merkitys työtilaisuuksien luojana, edistämään epävirallisen sektorin yhteyksiä normaalimuotoiseen yritystoimintaan ja helpotta-

maan sen asteittaista integroitumista kansantalouteen. Kansallisen työvoimapolitiikan tulisi ottaa huomioon pienyritysten merkitys työpaikkojen tarjoajina ja tunnustaa paikallisten työpaikkojen luomiseen tähtäävien aloitteiden tärkeys työllisyyttä ja taloudellista kasvua tuettaessa. (V ja VI osat)

Jäsenvaltioita kehoitetaan pyrkimään tasapainoiseen alueelliseen kehitykseen ja työllisyyden edistämiseen kehitysalueilla sekä taantuvilla teollisuuspaikkakunnilla. Samalla kun suosituksessa kehoitetaan rohkaisemaan vapaaehtoista alueellista liikkuvuutta kiinnitetään myös huomiota siihen, että niillä alueilla, joilta poismuuttoa tapahtuu tulee edistää työ- ja toimeentulomahdollisuuksia. (VII osa)

Julkisia työohjelmia ja julkisia investointeja tulisi kohdistaa vaikean työttömyyden ja alityöllisyyden alueille. Työohjelmien avulla tulisi erityisesti tukea vaikeasti työllistyviä ryhmiä. On myös huolehdittava, että työvoimaa ei työohjelmien avulla vedetä pois tuottavasta toiminnasta. Julkisten työohjelmien avulla työllistettyjen koulutukseen tulisi kiinnittää erityistä huomiota. (VIII osa)

Suosituksessa kehoitetaan kansainvälisen talous- ja rahajärjestelmän parantamiseen siten, että kehitysmaat osallistuisivat entistä enemmän maailman teollisuustuotantoon sekä lisääntyvään taloudelliseen yhteistyöhön. (IX osa)

Kansainvälistä siirtolaisuutta käsiteltäessä kehoitetaan luomaan siirtolaisia luovuttavissa maissa lisää työmahdollisuuksia ja parempia työolosuhteita niin, että näiden maiden kansalaisten tarve lähteä työnsaannin vuoksi siirtolaisiksi vähenisi. Samoin tulisi varmistaa, että kansainvälinen siirtolaisuus tapahtuu siten, että sillä edistetään tuottavaa ja työpaikan vapaaseen valintaan perustuvaa täystyöllisyyttä. (X osa)

2.1.2. Suosituksen suhde Suomen lainsäädäntöön ja kansalliseen käytäntöön

Suomi on ratifioinut suosituksen johdannossa mainituista asiakirjoista ILO:n vuoden 1964 työllisyyspolitiikkaa koskevan yleissopimuksen ja vuoden 1981 perheenhuoltovelvollisuuksia omaavia työntekijöitä koskevan yleissopimuksen. Johdannossa mainituista Yhdistyneiden kansakuntien yleiskokouksen hyväksymistä asiakirjoista Suomi on ratifioinut vuonna 1966 hyväksytyn taloudellisia, sosiaalisia ja sivistyksellisiä oikeuksia koskevan kansainvälisen yleissopimuksen.

Suosituksen lähtökohta, oikeus työhön, on otettu huomioon Suomen hallitusmuodossa. Talouspolitiikan merkitys korkean ja tasaisen työllisyyden saavuttamisessa korostuu myös nykyisessä työllisyyslaissa. Kaikissa alemman tasoisissa sääöksissä ei kuitenkaan riittävästi ole otettu huomioon yhteiskuntapolitiikan toteuttamista täystyöllisyystavoitteen kannalta. Tähän seikkaan eduskunnan perustuslakivaliokunta on kiinnittänyt huomiota vuonna 1980.

Suomessa suosituksen periaatteiden toteuttamiseksi ja työllisyysnäkökohtien huomioonottamiseksi yhteiskuntapolitiikassa on lainsäädäntötoimien ohella käytettävissä myös muita keinoja kuten työllisyys- ja työvoimapolitiittisten ohjelmien ja neuvottelujen kehittäminen ja tiedon välitys. Työvoimaministeriössä on parhaillaan valmisteilla periaatteellinen ja pidemmälle aikavälille tarkoitettu työvoima- ja työllisyyspoliittinen ohjelma sekä työllisyyslain kokonaisuudistus. Vuosittain eduskunnalle annettavalla kertomuksella työllisyyslain soveltamisesta sekä siihen liittyvällä lähivuosien työllisyyspoliittisella tavoiteohjelmalla on keskeinen merkitys työvoima- ja muun yhteiskuntapolitiikan yhteensovittamisessa. Yhteistyötä muiden hallinnonalojen kanssa toteutetaan valtion työohjelmien valmistelussa samoin kuin erityisryhmiä tai -toimenpiteitä koskevien ohjelmien valmistelussa. Työvoimaneuvostossa, joka käsittelee eräitä suosituksen alaan kuuluvia kysymyksiä, ovat edustettuna eräät muut hallinnon alat sekä työmarkkinajärjestöt. Vastaavasti työvoimahallinnolla on vaikutusmahdollisuutensa muiden hallinnonalojen neuvotteluelimissä. (I osa)

Väestöpolitiikkaa koskevat suosituksen kohdat eivät Suomen kannalta anna aihetta toimenpiteisiin, koska ne pääosin soveltuvat kehitysmaiden olosuhteisiin. (II osa)

Suosituksen näkökohdat nuorten työhön sijoittumisesta voivat olla lähtökohtana Suomessa harvittaessa koulutuksen sisältöä, koulun vastuuta oppilaittensa työhön sijoittumisesta ja koulusta työelämään siirtymistä helpottavia järjestelyjä sekä nuorten työmahdollisuuksien lisäämistä muun muassa toteutumisvaiheessa olevan keskiasteen koulunuudistuksen kannalta. Koulutus- ja suunnitteluneuvottelukunnan tehtävänä on toimia neuvotteluelimenä asianomaisten viranomaisten ja työnantajien sekä työntekijöiden kesken suosituksessa tarkoitettujen toimenpiteiden ja ohjelmien muotoilemiseksi. (III osa)

Teknologiapolitiikkaa koskevat suosituksen kohdat ovat sopusoinnussa valtioneuvoston

12.8.1982 tekemän teknologiapoliittisen periaatepäätöksen ja 12.4.1984 hyväksymän valtakunnallisen työympäristöohjelman kanssa. Yhteistoiminnasta yrityksissä annetun lain (725/78) mukaan työntekijöillä on mahdollisuus osallistua uuden teknologian suunnitteluun ja käyttöönottoon suosituksessa edellytetyin tavoin. Suosituksessa esitetyt periaatteet voidaan ottaa huomioon teknologiapoliittisten toimenpiteiden yhteensovittamisessa. Tämä koskee erityisesti suosituksen kohtia, jotka koskevat teknologian muutosten edellyttämää uudelleen koulutusta. (IV osa)

Suosituksen epävirallista sektoria koskevan osan on Suomessa katsottava tarkoittavan lähinnä omaehtoista työllistämistä. Tätä ja pienyritystoimintaa koskevien suosituskohdienten osalta selvitystyö on vireillä muun muassa työvoimaministeriössä. Pienyrittäjien ja elinkeinon harjoittajien ja kunnallishallinnon yhteistyö on maamme kunnissa saanut vakiintuneet yhteistyömuodot. Kuntasuunnittelun eräänä painopistealueena on pidetty elinkeinotoimen mahdollisimman laajaa ja monipuolista käsittelyä kunnallisissa päätöksentekolimissä. (V ja VI osat).

Hallitusohjelmaan sisältyy suosituksessa tarkoitettuja työllisyys- ja työvoimapolitiikkaa ja aluepolitiikkaa koskevia periaatteita. (VII ja VIII osat).

Kansainvälistä taloudellista yhteistyötä ja työllisyysvaikutuksia ja kansainvälistä muuttoliikettä ja työllisyyttä koskevat suosituskohdat on mahdollista ottaa huomioon näitä koskevia asioita valmisteltaessa ja käsiteltäessä asianomaisissa elimissä. Hallitusohjelmaan sisältyy vastaavia periaatteita käsitteleviä kohtia. (IX—X osat)

Helsingissä 31 päivänä toukokuuta 1985

Tasavallan Presidentti

MAUNO KOIVISTO

2.1.3. Lausunnot

Suosituksista on pyydetty lausunnot seuraavilta viranomaisilta ja työnantaja- ja työntekijäjärjestöiltä: ulkoasiainministeriö, työvoimaministeriö, työsuojeluhallitus, valtiovarainministeriö, Suomen Kaupunkiliitto, Suomen Kunnallislitto, Kunnallinen sopimusvaltuuskunta, Suomen Työnantajain Keskusliitto, Liiketyönantajain Keskusliitto, Suomen Ammattiliittojen Keskusjärjestöt, ja Toimihenkilö- ja Virkamiesjärjestöjen Keskusliitto.

Lausunnonantajat ovat yleensä pitäneet suosituksen periaatteita työvoimapolitiikkaan ja työmarkkinakäytännön periaatteisiin soveltuvina.

Asia on käsitelty Suomen ILO-neuvottelukunnassa. Neuvottelukunta katsoo, että suosituksen periaatteet voidaan ottaa huomioon työllisyys- ja työvoimapolitiikkaa koskevia asioita valmisteltaessa.

Edellä esitetyn perusteella hallitus:

saattaa eduskunnan tietoon Kansainvälisen työjärjestön suosituksen n:o 169, jonka nimenä on työllisyyspolitiikkaa koskeva suositus (täydentäviä määräyksiä) vuodelta 1984 ja esittää, että suosituksen periaatteet otetaan huomioon tulevassa lainsäädäntötyössä sikäli, kuin se on mahdollista ja tarkoituksenmukaista.

Sosiaali- ja terveysministeri Eeva Kuuskoski-Vikatmaa

Liite

(Suomennos)

**Työllisyyspolitiikkaa koskeva suositus
(täydentäviä määräyksiä), 1984 (n:o 169)**

Kansainvälisen työjärjestön yleiskokous, joka on aloittanut Kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvoston kokoonkutsutuna Genevessä 6 päivänä kesäkuuta 1984 70. istuntokautensa ja

joka panee merkille ne olemassaolevat kansainväliset standardit, jotka sisältyvät vuoden 1964 työllisyyspolitiikkaa koskevaan yleissopimukseen ja suositukseen sekä muihin kansainvälisiin työtä koskeviin asiakirjoihin koskien tiettyjä työntekijäryhmiä, erityisesti vuoden 1981 perhevelvollisuuksia omaavia työntekijöitä koskevaan yleissopimukseen ja suositukseen, vuoden 1980 ikääntyviä työntekijöitä koskevaan suositukseen, vuoden 1945 muuttavia työntekijöitä koskevaan sopimukseen ja muutettuun suositukseen, vuoden 1975 ulkomaalaisia työntekijöitä koskevaan yleissopimukseen (lisämääräykset) sekä vuoden 1975 ulkomaalaisia työntekijöitä koskevaan suositukseen,

palauttaa mieleen Kansainvälisen työjärjestön Filadelfian julistuksesta johtuvan velvollisuuden tutkia ja harkita talous- ja rahapolitiikan vaikutuksia politiikkaan, silmällä pitäen sitä perustavoitetta, että "kaikilla ihmisillä, riippumatta rodusta, uskonnosta tai sukupuolesta, on oikeus edistää aineellista hyvinvointiaan ja henkistä kehitystään vapaissa, ihmisarvoisissa, taloudellisesti turvatuissa ja samanlaiset mahdollisuudet tarjoavissa olosuhteissa",

palauttaa mieleen, että Yhdistyneiden kansakuntien yleiskokouksen vuonna 1966 hyväksymän taloudellisia, sosiaalisia ja sivistyksellisiä oikeuksia koskevan kansainvälisen yleissopimuksen mukaan tulee hyväksyä muun muassa "oikeus työhön, joka käsittää jokaiselle kuuluvan oikeuden ansaita elantonsa vapaasti valitsemallaan tai hyväksymällään työllä" ja ryhtyä asianmukaisiin

**Employment Policy (Supplementary Provisions)
Recommendation, 1984 (No 169)**

The General Conference of the International Labour Organisation,

Having been convened at Geneva by the Governing Body of the International Labour Office, and having met in its Seventieth Session on 6 June 1984, and

Noting the existing International standards contained in the Employment Policy Convention and Recommendation, 1964, as well as in other international labour instruments relating to certain categories of workers, in particular the Workers with Family Responsibilities Convention and Recommendation, 1981, the Older Workers Recommendation, 1980, the Migration for Employment Convention and Recommendation (Revised), 1949, the Migrant Workers (Supplementary Provisions) Convention, 1975, and the Migrant Workers Recommendation, 1975.

Recalling the responsibility of the International Labour Organisation, resulting from the Declaration of Philadelphia, to examine and consider the bearing of economic and financial policies upon employment policy in the light of the fundamental objective that "all human beings irrespective of race, creed or sex, have the right to pursue both their material well-being and their spiritual development in conditions of freedom and dignity, of economic security and equal opportunity",

Recalling that the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights, adopted by the United Nations General Assembly in 1966, provides for the recognition of inter alia "the right to work, which includes the right of everyone to the opportunity to gain his living by work which he freely chooses or accepts", and for the taking of appropriate steps to achieve pro-

toimenpiteisiin, jotta tämä oikeus voitaisiin vähitellen täysin toteuttaa ja turvata,

palauttaa mieleen myös Yhdistyneiden kansakuntien yleiskokouksen vuonna 1979 hyväksymän kaikkinaisten naisten syrjinnän poistamista koskevan yleissopimuksen määräykset,

tunnustaa maailmantaloudessa tapahtuneen valtioiden välisen keskinäisen riippuvuuden lisääntymisen ja viime vuosien alhaisen taloudellisen kasvunopeuden valossa tarpeen koordinoitua talous-, raha- ja sosiaalipolitiikka kansallisella ja kansainvälisellä tasolla, pyrkiä kehittyneiden ja kehitysmaiden välisten eroavaisuuksien vähentämiseen ja uuden kansainvälisen taloudellisen järjestäytymisen aikaansaamiseen, jotta voitaisiin parhaalla mahdollisella tavalla käyttää hyödyksi voimavarat kehitykseen ja työtilaisuuksien luomiseen, ja tällä tavoin taistella työttömyyttä ja vajaatyöllisyyttä vastaan,

panelee merkille työmahdollisuuksien huononemisen useimmissa teollistuneissa maissa ja kehitysmaissa ja ilmaisee vakaumuksensa, että köyhyys, työttömyys ja eriarvoisuus eivät inhimillisyyden ja yhteiskunnallisen oikeudenmukaisuuden kannalta ole hyväksyttävissä, voivat aiheuttaa yhteiskunnallista jännitystä ja täten luoda olosuhteet, jotka voivat vaarantaa rauhan ja haitata oikeuden työhön käyttämistä, johon kuuluu vapaa työn valinta, oikeudenmukaiset ja suotuisat työolosuhteet ja suojelu työttömyyttä vastaan,

ottaa huomioon, että vuoden 1964 työllisyyspolitiikkaa koskeva yleissopimus ja suositus tulisi asettaa laajempaan työllisyyttä, tulonjakoa ja yhteiskunnallista kehitystä sekä kansainvälistä työnjakoa käsitelleen kolmenkeskeisen Maailman työllisyyskonferenssin vuonna 1976 hyväksymän toimintaperiaatteita ja -ohjelmaa koskevan periaatejulistuksen ja Kansainvälisen työkonferenssin vuonna 1979 hyväksymän Maailman työllisyyskonferenssin seurantaan koskevan päätöslauselman muodostamaan yhteyteen,

on päättänyt hyväksyä eräitä ehdotuksia, koskien työllisyyspolitiikkaa, joka on neljäntenä kohtana istuntokauden esityslistalla ja

on päättänyt, että nämä ehdotukset laaditaan vuoden 1964 työllisyyspolitiikkaa koskevaa yleissopimusta ja suositusta täydentävän suosituksen muotoon,

hyväksyy tänä kahdentenakymmenentenäkuudentena päivänä kesäkuuta vuonna tuhatyhdeksänsataakahdeksänkymmentäneljää seuraavan suosituksen, jonka nimenä on työllisyyspolitiikkaa koskeva suositus (täydentävät määräykset) vuodelta 1984.

gressively the full realisation of, and to safeguard, this right,

Recalling also the provisions of the Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women, adopted by the United Nations General Assembly in 1979,

Recognising, in the light of increasing interdependence within the world economy and of low economic growth rates in recent years, the need to coordinate economic, monetary and social policies at the national and international levels, to strive for the reduction of disparities between developed and developing countries and for the establishment of the new international economic order, in order to make the fullest possible use of resources for development and for the creation of employment opportunities, and thus to combat unemployment and underemployment,

Noting the deterioration of employment opportunities in most industrialised and developing countries and expressing the conviction that poverty, unemployment and inequality of opportunity are unacceptable in terms of humanity and social justice, can provoke social tension and thus create conditions which can endanger peace and prejudice the exercise of the right to work, which includes free choice of employment, just and favourable conditions of work and protection against unemployment,

Considering that the Employment Policy Convention and Recommendation, 1964, should be placed in the wider framework of the Declaration of Principles and Programme of Action adopted in 1976 by the Tripartite World Conference on Employment, Income Distribution and Social Progress and the International Division of Labour, and of the resolution concerning follow-up to the World Employment Conference adopted by the International Labour Conference in 1979,

Having decided upon the adoption of certain proposals with regard to employment policy which is the fourth item on the agenda of the session, and

Having determined that these proposals shall take the form of a Recommendation supplementing the Employment Policy Convention and Recommendation, 1964:

adopts this twenty-sixth day of June of the year one thousand nine hundred and eighty-four the following Recommendation, which may be cited as the Employment Policy (Supplementary Provisions) Recommendation, 1984.

1. Työllisyyspolitiikan yleiset periaatteet

1. Tuottavan ja työpaikan vapaaseen valintaan perustuvan täystyöllisyyden edistämistä, josta määrätään vuoden 1964 työllisyyspolitiikkaa koskevassa yleissopimuksessa ja suosituksessa, tulisi pitää keinona, jonka avulla oikeus työhön voi käytännössä toteutua.

2. Jäsenvaltioiden tulisi kytkeä oikeuden työhön täysi tunnustaminen sellaisen talous- ja yhteiskuntapolitiikan toteuttamiseen, jonka tavoitteena on tuottava ja työpaikan vapaaseen valintaan perustuva täystyöllisyys.

3. Tuottavan ja työpaikan vapaaseen valintaan perustuvan täystyöllisyyden edistäminen tulisi olla etusijalla ja olennainen osa jäsenvaltioiden talous- ja yhteiskuntapolitiikkaa, ja milloin taroituksenmukaista, niiden suunnitelmia väestön perustarpeiden tyydyttämiseksi.

4. Jäsenvaltioiden tulisi erityisesti kiinnittää huomiota kaikkein tehokkaisiin keinoihin, joilla työllisyyttä ja tuotantoa voidaan lisätä sekä laatia toimintapolitiikka, ja mikäli taroituksenmukaista, ohjelmia, joiden tavoitteena on edistää tuotannon lisäämistä ja välttämättömien tavaroiden ja palvelujen oikeudenmukaista jakautumista sekä oikeudenmukaista tulonjakoa koko maassa, silmällä pitäen väestön perustarpeiden tyydyttämistä Maailman työllisyyskonferenssin toimintaperiaatteita ja -ohjelmaa koskevan periaatejulistuksen mukaisesti.

5. Kansallisen käytännön mukaisesti tämän suosituksen 3 ja 4 kappaleessa tarkoitettu toimintapolitiikka, suunnitelmat ja ohjelmat tulisi laatia ja toteuttaa neuvotellen ja yhteistyössä työnantajia ja työntekijöitä ja muita asianosaisia henkilöitä edustavien järjestöjen kanssa, erityisesti sellaisten maaseudulla toimivien, joihin sovelletaan vuoden 1975 maaseudun työntekijäjärjestöjä koskevaa yleissopimusta.

6. Talous- ja rahapolitiikan tulisi sekä kansallisella että kansainvälisellä tasolla heijastaa sitä tärkeää sijaa, jolle tämän suosituksen 3 ja 4 kappaleessa tarkoitettujen päämäärät tulee asettaa.

7. Tämän suosituksen 3 ja 4 artikloissa tarkoitettujen politiikan tavoitteena tulisi olla kaiken syrjinnän poistaminen ja kaikille työntekijöille samanlaisten mahdollisuuksien ja tasavertaisen kohtelun varmistaminen, mitä tulee työhön pääsyn, työsuhteen ehtoihin, palkkaan ja tuloihin, ammatinvalinnanohjaukseen ja ammattikoulutukseen sekä urakehitykseen.

1. General Principles of Employment Policy

1. The promotion of full, productive and freely chosen employment provided for in the Employment Policy Convention and Recommendation, 1964, should be regarded as the means of achieving in practice the realisation of the right to work.

2. Full recognition by Members of the right to work should be linked with the implementation of economic and social policies, the purpose of which is the promotion of full, productive and freely chosen employment.

3. The promotion of full, productive and freely chosen employment should be the priority in, and an integral part of, economic and social policies of Members and, where appropriate, their plans for the satisfaction of the basic needs of the population.

4. Members should give special attention to the most efficient means of increasing employment and production and draw up policies and, if appropriate, programmes designed to facilitate the increased production and fair distribution of essential goods and services and the fair distribution of income throughout the country, with a view to satisfying the basic needs of the population in accordance with the Declaration of Principles and Programme of Action of the World Employment Conference.

5. In accordance with national practice, the policies, plans and programmes referred to in Paragraphs 3 and 4 of this Recommendation should be drawn up and implemented in consultation and co-operation with the organisations of employers and workers and other organisations representative of the persons concerned, particularly those in the rural sector covered by the Rural Workers' Organisations Convention and Recommendation, 1975.

6. Economic and financial policies, at both the national and international levels, should reflect the priority to be attached to the goals referred to in Paragraphs 3 and 4 of this Recommendation.

7. The policies, plans and programmes referred to in Paragraphs 3 and 4 of this Recommendation should aim at eliminating any discrimination and ensuring for all workers equal opportunity and treatment in respect of access to employment, conditions of employment, wages and income, vocational guidance and training and career development.

8. Jäsenvaltioiden tulisi ryhtyä tehokkaaseen laittoman työn vastaiseen taisteluun; so. työtä, jossa ei noudateta kansallisen lainsäädännön vaatimuksia, määräyksiä ja käytäntöä.

9. Jäsenvaltioiden tulisi ryhtyä toimenpiteisiin mahdollistaakseen työntekijöiden asteittaisen siirtymisen epäviralliselta sektorilta, missä sellaista esiintyy, viralliselle sektorille.

10. Jäsenvaltioiden tulisi omaksua sellainen toimintapolitiikka ja ryhtyä sellaisiin toimenpiteisiin, jotka ottaen huomioon kansallisen lainsäädännön ja käytännön

a) helpottaisivat sopeutumista rakenteellisiin muutoksiin maailmanlaajuisesti, ala- ja yrityskohtaisesti sekä helpottaisivat niiden työntekijöiden uudelleen työllistämistä, jotka ovat menettäneet työpaikkansa rakenteellisten ja teknologisten muutosten seurauksena; sekä

b) turvaisivat niiden työntekijöiden työllisyyden tai helpottaisivat heidän uudelleen työllistämistään, joiden asemaan yhtiön, liikkeen tai koneiden myynti, siirto, sulkeminen tai uudelleen sijoittaminen on vaikuttanut.

11. Kansallisen lainsäädännön ja käytännön mukaisesti voitaisiin menetelmiin, joilla työllisyyspolitiikkaa toteutetaan, sisällyttää työehtosopimusneuvottelut kysymyksistä, joilla on merkitystä työllisyyden kannalta, kuten

a) työllisyyden edistäminen ja turvaaminen;

b) toimialojen ja yritysten uudelleen järjestelyistä ja rationalisoinnista aiheutuneet taloudelliset ja yhteiskunnalliset seuraukset;

c) työajan uudelleen järjestely ja sen lyhentäminen;

d) tiettyjen ryhmien suojeleminen; sekä

e) informaatio taloudellisista, finanssi- ja työllisyyskysymyksistä.

12. Jäsenvaltioiden tulisi neuvoteltuaan työnantajien ja työntekijöiden järjestöjen kanssa ryhtyä tehokkaasiin toimenpiteisiin rohkaistakseen monikansallisia yrityksiä toteuttamaan ja edistämään erityisesti sellaista työllisyyspolitiikkaa, johon on viitattu vuoden 1977 monikansallisia yhtiöitä ja sosiaalipolitiikkaa koskevassa kolmikielisessä periaatejulistuksessa, ja varmistaakseen, että monikansallisten yritysten sijoitusten kielteiset vaikutukset työllisyyteen vältetään ja myönteisiä vaikutuksia tuetaan.

13. Ottaen huomioon maiden välisen lisääntyvän riippuvuuden toisistaan maailmantaloudessa jäsenvaltioiden tulisi kansallisella tasolla suoritettujen toimenpiteiden lisäksi vahvistaa kansainvä-

8. Members should take measures to combat effectively illegal employment, that is employment which does not comply with the requirements of national laws, regulations and practice.

9. Members should take measures to enable the progressive transfer of workers from the informal sector, where it exists, to the formal sector to take place.

10. Members should adopt policies and take measures which, while taking account of national law and practice, should

(a) facilitate adjustment to structural change at the global, sectoral and enterprise levels and the re-employment of workers who have lost their jobs as a result of structural and technological changes; and

(b) safeguard the employment or facilitate the re-employment of workers affected in the case of sale, transfer, closure or relocation of a company, establishment or equipment.

11. In accordance with national law and practice, the methods of giving effect to employment policies might include negotiating collective agreements on questions having a bearing on employment such as

(a) the promotion and safeguarding of employment;

(b) the economic and social consequences of restructuring and rationalisation of branches of economic activity and undertakings;

(c) the reorganisation and reduction of working time;

(d) the protection of particular groups; and

(e) information on economic, financial and employment issues.

12. Members should, after consultation with the organisations of employers and workers, take effective measures to encourage multinational enterprises to undertake and promote in particular the employment policies set forth in the Tripartite Declaration of Principles concerning Multinational Enterprises and Social Policy, 1977, and to ensure that negative effects of the investments of multinational enterprises on employment are avoided and that positive effects are encouraged.

13. In view of increasing interdependence within the world economy, Members should, in addition to the measures taken at the national level, strengthen international co-operation in

listä yhteistyötä varmistaakseen, että työttömyyttä vastaan käytävä taistelu tulee onnistumaan.

order to ensure the success of the fight against unemployment.

II. Väestöpolitiikka

14. 1) Kun pyritään varmistamaan riittävien työmahdollisuuksien olemassaolo, voitaisiin kehittämis- ja työllisyyspolitiikkaan, milloin tarkoituksenmukaista ja kansallisen lainsäädännön ja käytännön mukaista, sisällyttää sellaisia väestöohjelmia, joiden tarkoituksena on varmistaa, että perheiden hyvinvointia ja perhesuunnittelua edistetään tiedotusohjelmien ja vapaaehtoisen väestökysymyksiä koskevan koulutuksen avulla.

2) Jäsenvaltioiden, erityisesti kehitysmaiden tulisi yhteistyössä sekä kansallisten että kansainvälisten järjestöjen kanssa

a) kiinnittää väestöpolitiikassaan erityistä huomiota vanhempien ja tulevien vanhempien valistamiseen perhesuunnittelun eduista;

b) lisätä maaseudulla sellaisten terveystalusten ja palvelukeskusten määrää, jotka antavat ohjausta perhesuunnittelussa, sekä lisätä koulutetun henkilökunnan määrää, jotta tällaisia palveluja pystyttäisiin tarjoamaan; sekä

c) kiinnittää kaupunkialueilla erityistä huomiota polttavaan tarpeeseen kehittää asianmukaisia perusrakenteita ja parantaa elinolosuhteita erityisesti slumialueilla.

II. Population Policy

14. (1) While ensuring that sufficient employment opportunities exist, development and employment policies might, where appropriate and in accordance with national law and practice, include population policies and programmes designed to ensure promotion of family welfare and family planning through programmes of information and voluntary education on population issues.

(2) Members, particularly developing countries, in collaboration with both national and international non-governmental organisations might

(a) pay particular attention in their population policies and programmes to educating actual and potential parents on the benefits of family planning;

(b) in rural areas, increase the number of health facilities and community centres offering family planning services and the number of trained personnel to provide these services; and

(c) in urban areas, pay particular attention to the urgent need to develop appropriate infrastructures and improve living conditions, especially in slum areas.

III. Nuorison ja epäedullisessa asemassa olevien ryhmien ja henkilöiden työllistäminen

15. Jäsenvaltioiden tulisi yleisen työllisyyspolitiikkansa yhteydessä omaksua toimenpiteitä vastataksaan kaikkien sellaisten henkilöryhmien tarpeisiin, joilla on toistuvasti vaikeuksia pysyvän työn löytämisessä, kuten esim. eräät naisten ja nuorten työntekijöiden ryhmät, vammaiset, ikääntyvät työntekijät, pitkäaikaistyöttömät ja siirtotyöläiset, jotka oleskelevat alueella laillisesti. Näiden toimenpiteiden tulisi olla yhdenmukaisia tällaisten ryhmien työllistämiseen liittyvien kansainvälistä työtä koskevien yleissopimusten ja suositusten määräysten kanssa sekä kansallisen lainsäädännön ja käytännön mukaisten työehtojen kanssa.

III. Employment of Youth and Disadvantaged Groups and Persons

15. In the context of an overall employment policy, Members should adopt measures to respond to the needs of all categories of persons frequently having difficulties in finding lasting employment, such as certain women, certain young workers, disabled persons, older workers, the long-term unemployed and migrant workers lawfully within their territory. These measures should be consistent with the provisions of international labour Conventions and Recommendations relating to the employment of these groups and with the conditions of employment established under national law and practice.

16. Ottaen huomioon kansalliset olosuhteet sekä kansallisen lainsäädännön ja käytännön tämän suosituksen 15 kappaleessa tarkoitettuihin toimenpiteisiin tulisi sisältyä mm.

a) peruskoulutus kaikille, ammatinvalinnan-ohjaus- ja koulutusohjelmia näiden henkilöiden auttamiseksi löytämään työtä ja parantamaan työmahdollisuuksiaan ja tulojaan;

b) sellaisen opetusjärjestelmän luominen, joka on yhteydessä sekä koulutusjärjestelmään että työelämään;

c) ammatinvalinta- ja työnvälityspalvelut yksittäisten henkilöiden auttamiseksi pääsemään työmarkkinoille ja löytämään työtä, joka vastaa heidän taitojaan ja taipumuksiaan;

d) ansiotyömahdollisuuksia tietyillä alueilla ja aloilla luovat ohjelmat;

e) rakenteellisiin muutoksiin sopeutumista edistävät ohjelmat;

f) jatko- ja uudelleen koulutus;

g) ammatillinen kuntoutus;

h) vapaaehtoisuuteen perustuvan liikkuvuuden tukeminen; sekä

i) yksityisyritystäjyyttä ja työntekijöiden osuustoiminnallisten yritysten perustamista edistävät ohjelmat.

17. 1) Myös muihin erityistoimenpiteisiin tulisi ryhtyä nuorten aseman parantamiseksi. Erityisesti

a) tulisi rohkaista julkisia ja yksityisiä laitoksia ja yrityksiä ottamaan palvelukseensa ja kouluttamaan nuoria tavalla, joka on yhdenmukainen kansallisten olosuhteiden ja käytännön kanssa;

b) vaikka tärkeimpänä tulisi pitää nuorten sijoittamista pysyvään työhön, voitaisiin luoda myös erityisohjelmia tarkoituksena työtilaisuuksien luominen nuorille vapaaehtoisuuden pohjalta erilaisten yhteiskuntaprojektien toteuttamiseksi, erityisesti sellaisten paikallisten projektien, jotka ovat luonteeltaan yhteiskunnallisia, pitäen mielessä vuoden 1970 nuorisolle suunnattuja erityisohjelmia koskevan suosituksen määräykset;

c) tulisi ryhtyä toteuttamaan sellaisia erityisohjelmia, joissa työ ja koulutus vaihtelevat, jotta nuoria voitaisiin auttaa löytämään ensimmäinen työpaikkansa;

d) koulutusmahdollisuudet tulisi mukauttaa tekniseen ja taloudelliseen kehitykseen ja koulutuksen tasoa tulisi nostaa;

e) tulisi ryhtyä toimenpiteisiin koulusta työelämään tapahtuvan siirtymisen helpottamiseksi ja

16. While taking account of national conditions and in accordance with national law and practice, the measures referred to in Paragraph 15 of this Recommendation might include, inter alia

(a) general education accessible to all and vocational guidance and training programmes to assist these persons to find work and to improve their employment opportunities and their income;

(b) the creation of a training system linked with both the educational system and the world of work;

(c) counselling and employment services to assist individuals to enter the labour market and to help them to find employment which corresponds to their skills and aptitudes;

(d) programmes which create gainful employment in specific regions, areas or sectors;

(e) programmes of adjustment to structural change;

(f) measures of continuing training and retraining;

(g) measures of vocational rehabilitation;

(h) assistance for voluntary mobility; and

(i) programmes for the promotion of self-employment and workers' co-operatives.

17. (1) Other special measures should be taken for young people. In particular

(a) public and private institutions and undertakings should be encouraged to engage and to train young people by means appropriate to national conditions and practice;

(b) although priority should be given to integrating young persons into regular employment, special programmes might be set up with a view to employing young people on a voluntary basis for the execution of community projects, in particular local projects having a social character, bearing in mind the provisions of the Special Youth Schemes Recommendation, 1970;

(c) special programmes should be set up in which training and work alternate so as to assist young people in finding their first job;

(d) training opportunities should be adapted to technical and economic development and the quality of training should be improved;

(e) measures should be taken to ease the transition from school to work and to promote

työmahdollisuuksien parantamiseksi koulutuksen päättyessä;

f) tulevaisuuden työllisyysnäköymien tutkimusta tulisi kehittää perustana järkevälle ammatilliselle koulutuspolitiikalle; sekä

g) nuorten työntekijöiden turvallisuus ja terveys tulisi turvata.

2) Tämän kappaleen 1 kohdassa tarkoitettuja toimenpiteitä tulisi huolellisesti seurata sen varmistamiseksi, että ne johtavat nuorten työllisyyden kannalta hyödyllisiin tuloksiin.

3) Näiden toimenpiteiden tulisi olla yhdenmukaisia kansainvälisten töytä koskevien yleissopimusten ja suositusten, jotka liittyvät nuorten henkilöiden työllistämiseen, sekä kansallisen lainsäädännön ja käytännön mukaisten työehtojen kanssa.

18. Kansallisten olosuhteiden ja käytännön kannalta tarkoituksenmukaisiin tukitoimiin voitaisiin ryhtyä tämän suosituksen 15—17 kappaleessa tarkoitettujen toimenpiteiden toteuttamisen helpottamiseksi.

19. Kansallisen lainsäädännön ja käytännön mukaisesti tulisi sopivin tavoin ryhtyä yksityiskohtaisiin neuvotteluihin asianomaisten viranomaisten ja työnantajien ja työntekijöiden sekä muiden asianomaisten järjestöjen välillä tämän suosituksen 15—18 kappaleessa tarkoitettujen toimenpiteiden ja ohjelmien muotoilemiseksi, käyttöönottamiseksi ja seuraamiseksi.

IV. Teknologiapolitiikka

20. Yhtenä kansainvälisen kehityspolitiikan tärkeimmistä perustekijöistä tulisi olla teknologisen kehityksen edistäminen keinona lisätä tuotantomahdollisuuksia ja saavuttaa tärkeimmät kehitystavoitteet työmahdollisuuksien luomisessa sekä tyydyttää kansalaisten perustarpeet. Teknologiapolitiikan tulisi, ottaen huomioon taloudellisen kehityksen aste, myötävaikuttaa työolosuhteiden parantamiseen ja työajan lyhentämiseen ja siihen tulisi sisällyttää toimenpiteitä, joiden tarkoituksena on estää työpaikkojen menetys.

21. Jäsenvaltioiden tulisi

a) edistää sellaista tutkimusta, joka tutkii uuden teknologian valintaa, käyttöönottoa ja kehittämistä ja näiden vaikutusta työn määrään ja työllisyyden rakenteeseen, työehtoihin, koulutukseen, työn sisältöön ja ammattitaitovaatimuksiin, sekä

opportunities for employment on completion of training;

(f) research on employment prospects should be promoted as a basis for a rational vocational training policy; and

(g) the safety and health of young workers should be protected.

(2) The measures referred to in subparagraph (1) of this Paragraph should be carefully monitored to ensure that they result in beneficial effects on young people's employment.

(3) These measures should be consistent with the provisions of international labour Conventions and Recommendations relating to the employment of young persons and with the conditions of employment established under national law and practice.

18. Incentives appropriate to national conditions and practice might be provided in order to facilitate the implementation of the measures referred to in Paragraphs 15 to 17 of this Recommendation.

19. In accordance with national law and practice, full and timely consultations should be held on the formulation, application and monitoring of the measures and programmes referred to in Paragraphs 15 to 18 of this Recommendation between the competent authorities and the organisations of employers and workers and other organisations concerned.

IV. Technology Policies

20. One of the major elements of national development policy should be to facilitate the development of technology as a means of increasing productive potential and achieving the major development objectives of creation of employment opportunities and the satisfaction of basic needs. Technology policies should, taking into account the stage of economic development, contribute to the improvement of working conditions and reduction of working time, and include measures to prevent loss of jobs.

21. Members should

(a) encourage research on the selection, adoption and development of new technologies and on their effects on the volume and structure of employment, conditions of employment, training, job content and skill requirements; and

b) edistää sellaisen teknologian tutkimista, joka on tarkoituksenmukaisin kunkin maan omien olosuhteiden kannalta, varmistamalla, että tähän osallistuvat riippumattomat tutkimuslaitokset.

22. Jäsenvaltioiden tulisi pyrkiä tarkoituksenmukaisin keinoin takaamaan

a) että koulutusjärjestelmä, mukaan luettuna uudelleen koulutus, tarjoaa työntekijöille tarpeeksi mahdollisuuksia sopeutua teknologisten muutosten seurauksena muuttuneisiin työvaatimuksiin;

b) että erityistä huomiota kiinnitetään olemassa olevien ja tulevien ammattitaitojen hyväksikäyttämiseen parhaalla mahdollisella tavalla; sekä

c) että teknologisten muutosten kielteiset vaikutukset työllisyyteen, työ- ja elinolosuhteisiin ja työturvallisuuteen ja -terveyteen poistetaan niin suuressa määrin kuin mahdollista, erityisesti ottamalla huomioon ergonomiset sekä turvallisuus- ja terveysnäkökohdat jo uutta teknologiaa suunniteltaessa.

23. Jäsenvaltioiden tulisi kaikin kansallisten olosuhteiden ja käytännön kannalta sopivin menetelmin edistää tarkoituksenmukaisen uuden teknologian käyttöä ja varmistaa tai parantaa yhteyksiä ja yhteistyötä sellaisten eri yksiköiden ja järjestöjen, joita nämä kysymykset koskevat, sekä työnantajia ja työntekijöitä edustavien järjestöjen välillä.

24. Asianomaisia työnantajien ja työntekijöiden järjestöjä sekä yrityksiä tulisi rohkaista osallistumaan teknologisia vaihtoehtoja koskevan yleisinformaation levittämiseen, teknologisten yhteyksien edistämiseen suurten ja pienten yritysten välillä ja asiaankuuluvien koulutusohjelmien järjestämiseen.

25. Tavalla, joka on yhdenmukainen kansallisen käytännön kanssa, tulisi jäsenvaltioiden rohkaista työnantajien ja työntekijöiden järjestöjä ottamaan mukaan työehtosopimuksiin asioita, jotka koskevat uuden teknologian käyttöönoton yhteiskunnallisia seurauksia.

26. Jäsenvaltioiden tulisi, mikäli mahdollista sekä kansallisen lainsäädännön ja käytännön mukaista, rohkaista yrityksiä niiden toteuttaessa toiminnassaan sellaisia teknologisia muutoksia, jotka todennäköisesti vaikuttavat merkittävästi yrityksen työntekijöiden asemaan,

a) perehdyttämään työntekijöitä ja/tai heidän edustajiaan uuden teknologian suunnitteluun, käyttöönottoon ja käyttöön, s.o. antamaan heille tietoja tällaisen teknologian tarjoamista mahdol-

(b) encourage research on the technologies most appropriate to the specific conditions of countries, by ensuring the involvement of independent research institutes.

22. Members should endeavour to ensure by appropriate measures

(a) that the education and training systems, including schemes for retraining, offer workers sufficient opportunities for adjusting to altered employment requirements resulting from technological change;

(b) that particular attention is given to the best possible use of existing and future skills; and

(c) that negative effects of technological changes on employment, working and living conditions and on occupational safety and health are eliminated to the extent possible, in particular through the incorporation of ergonomic, safety and health considerations at the design stage of new technologies.

23. Members should, through all methods suited to national conditions and practice, promote the use of appropriate new technologies and assure or improve liaison and consultation between the different units and organisations concerned with these questions and the representative organisations of employers and workers.

24. The organisations of employers and workers concerned and undertakings should be encouraged to assist in the dissemination of general information on technological choices, in the promotion of technological linkages between large-scale and small-scale undertakings and in the setting up of relevant training programmes.

25. In accordance with national practice, Members should encourage employers' and workers' organisations to enter into collective agreements at national, sectoral or undertaking levels on the social consequences of the introduction of new technologies.

26. Members should, as far as possible and in accordance with national law and practice, encourage undertakings, when introducing into their operations technological changes which are liable to have major effects upon workers in the undertaking

(a) to associate workers and/or their representatives in the planning, introduction and use of new technologies, that is to inform them of the opportunities offered by and the effects of such

lisuuksista ja sen vaikutuksista ja neuvottelemaan heidän kanssaan etukäteen tavoitteena saada aikaan sopimuksia;

b) edistämään parempia työaikajärjestelyjä ja työn oikeudenmukaisempaa jakautumista;

c) estämään ja vähentämään niin suuressa määrin kuin mahdollista teknologisten muutosten haitallisia vaikutuksia työntekijöihin; sekä

d) edistämään sijoittamista sellaiseen teknologiaan, joka edistäisi suoraan tai epäsuorasti työpaikkojen luomista sekä jatkuvaa tuotannon kasvua ja perustarpeiden tyydyttämistä.

V. Epävirallinen sektori

27. 1) Kansallisen työllisyyspolitiikan tulisi tunnustaa epävirallisen sektorin tärkeys työtilaisuuksien tarjoajana; s.o. taloudellista toimintaa talouden järjestäytyneiden rakenteiden ulkopuolella.

2) Työllisyyttä edistävät ohjelmat tulisi laatia huolellisesti ja toteuttaa niin, että ne rohkaisisivat perhekohtaista työtä sekä itsenäistä työtä yksittäisissä pienyrityksissä sekä kaupunki- että maaseutualueilla.

28. Jäsenvaltioiden tulisi ryhtyä toimenpiteisiin täydentävien yhteyksien lisäämiseksi virallisen ja epävirallisen sektorin välillä ja mahdollistaa epävirallisen sektorin yritysten pääseminen paremmin osalliseksi voimavaroista, tuotemarkkinoista, luotoista, perusrakenteesta, koulutusmahdollisuuksista, teknisestä asiantuntemuksesta ja pitemmälle kehitetystä teknologiasta.

29. 1) Ryhtyessään työmahdollisuuksien lisäämiseen ja työolojen parantamiseen tähtääviin toimenpiteisiin epävirallisella sektorilla jäsenvaltioiden tulisi pyrkiä edistämään sen asteittaista sopeuttamista kansantalouteen.

2) Jäsenmaiden tulisi ottaa huomioon, että epävirallisen sektorin sopeuttaminen viralliseen sektoriin saattaa vähentää sen ominaisuutta tarjota työpaikkoja ja tuottaa tuloa. Kuitenkin jäsenvaltioiden tulisi asteittain ulottaa sääätelytoimenpiteitään myös epäviralliselle sektorille.

VI. Pienyritykset

Kansallisessa työllisyyspolitiikassa tulisi ottaa huomioon pienten yritysten merkitys työpaikko-

new technologies and to consult them in advance with a view to arriving at agreements;

(b) to promote a better organisation of working time and a better distribution of employment;

(c) to prevent and mitigate to the greatest extent practicable any adverse effects of the technological changes on workers; and

(d) to promote investments in technology that would encourage, directly or indirectly, the creation of employment and contribute to a progressive increase in production and the satisfaction of the basic needs of the population.

V. Informal Sector

27. (1) National employment policy should recognise the importance as a provider of jobs of the informal sector, that is economic activities which are carried on outside the institutionalised economic structures.

(2) Employment promotion programmes should be elaborated and implemented to encourage family work and independent work in individual workshops, both in urban and rural areas.

28. Members should take measures to promote complementary relationships between the formal and informal sectors and to provide greater access of undertakings in the informal sector to resources, product markets, credit, infrastructure, training facilities, technical expertise and improved technologies.

29. (1) While taking measures to increase employment opportunities and improve conditions of work in the informal sector, Members should seek to facilitate its progressive integration into the national economy.

(2) Members should take into account that integration of the informal sector into the formal sector may reduce its ability to absorb labour and generate income. Nevertheless, they should seek progressively to extend measures of regulation to the informal sector.

VI. Small Undertakings

30. National employment policy should take account of the importance of small undertakings

jen tarjoajana ja antaa arvoa sille myönteiselle vaikutukselle, joka paikallisilla työpaikkojen luomiseen tähtäävillä aloitteilla on työttömyyden vastaisen taistelun ja taloudellisen kasvun kannalta. Nämä yritykset, jotka voivat olla eri muotoisia, esimerkiksi pieniä perinteisiä yrityksiä, osuustoiminnallisia yrityksiä ja yhteisöjä, tarjoavat työmahdollisuuksia erityisesti sellaisille työntekijöille, joilla on erityisiä vaikeuksia saada työtä.

31. Neuvoteltuaan työnantajien ja työntekijöiden järjestöjen kanssa ja yhteistyössä niiden kanssa jäsenvaltioiden tulisi ryhtyä tarpeellisiin toimenpiteisiin edistääkseen täydentäviä yhteyksiä tämän suosituksen 30 kappaleessa tarkoitettujen yritysten ja muiden yritysten välillä, työolojen parantamiseksi näissä yrityksissä ja edistääkseen niiden pääsyä osallisiksi tuotemarkkinoista, luotoista, teknisestä asiantuntemuksesta ja huipputeknologiasta.

VII. Alueellinen kehityspolitiikka

32. Jäsenvaltioiden tulisi tunnustaa kansallisen lainsäädännön ja käytännön mukaisella tavalla tasapainoisen alueellisen kehityksen tärkeys keinona vähentää yhteiskunnallisia ja työllisyysongelmia, joita epätasainen luonnonvarojen jakautuminen ja tuotantovälineiden riittämätön liikkuvuus aiheuttavat, ja korjata epätasaista kasvua ja työllisyyttä eri alueiden välillä maan sisällä.

33. Jäsenvaltioiden tulisi ryhtyä, neuvoteltuaan ja yhteistyössä asianomaisen väestön edustajien ja erityisesti työnantajien ja työntekijöiden järjestöjen kanssa, toimenpiteisiin työllisyyden edistämiseksi alikehittyneillä ja kehityksessä jälkeenjääneillä alueilla, taantuvilla teollisuus- ja maatalousalueilla, rajavyöhykkeillä ja yleensä sellaisissa osissa maata, jotka eivät ole tyydyttävästi hyötynneet kehityksestä kansallisella tasolla.

34. Ottaen huomioon kansalliset olosuhteet ja kunkin jäsenmaan suunnitelmat ja ohjelmat saataisivat tämän suosituksen 33 kappaleessa tarkoitettuja toimenpiteitä olla mm.

a) sellaisten kasvukeskusten luominen ja kehittäminen, jotka vaikuttavat lupaavilta työtilaisuuksien luomista ajatellen;

b) alueellisten edellytysten kehittäminen ja tehostaminen ottaen huomioon kunkin alueen inhimilliset voimavarat ja luonnonvarat sekä tarpeen saavuttaa yhtenäinen ja tasapainoinen alueellinen kehitys;

as providers of jobs, and recognise the contribution of local employment creation initiatives to the fight against unemployment and to economic growth. These undertakings, which can take diverse forms, such as small traditional undertakings, co-operatives and associations, offer employment opportunities, especially for workers who have particular difficulties.

31. After consultation and in co-operation with employers' and workers' organisations, Members should take the necessary measures to promote complementary relationships between the undertakings referred to in Paragraph 30 of this Recommendation and other undertakings, to improve working conditions in these undertakings, and to improve their access to product markets, credit, technical expertise and advanced technology.

VII. Regional Development Policies

32. In accordance with national law and practice, Members should recognise the importance of balanced regional development as a means of mitigating the social and employment problems created by the unequal distribution of natural resources and the inadequate mobility of the means of production, and of correcting the uneven spread of growth and employment between regions and areas within a country.

33. Measures should be taken, after consultation and in co-operation with the representatives of the populations concerned and in particular with the organisations of employers and workers, with a view to promoting employment in underdeveloped or backward areas, declining industrial and agricultural areas, frontier zones and, in general, parts of the country which have not benefited satisfactorily from national development.

34. Taking account of national conditions and of each Member's plans and programmes, the measures referred to in Paragraph 33 of this Recommendation might include, inter alia

(a) creating and developing growth poles and growth centres with good prospects for generating employment;

(b) developing and intensifying regional potential taking into account the human and natural resources of each region and the need for coherent and balanced regional development;

c) keskusuurten ja pienten kaupunkien lukumäärän ja koon lisääminen vastapainoksi suurten kaupunkien kasvulle;

d) perustarpeiden tyydyttämiseen tarvittavien välttämättömien palvelujen tarjonnan oikeudenmukaisemman jakautumisen sekä niistä osalliseksi pääsemisen edistäminen;

e) työntekijöiden vapaaehtoisuuteen perustuvan liikkuvuuden tukeminen maan eri alueiden sisällä ja niiden välillä tarkoituksenmukaisin yhteiskunnallisin tukitoimin pyrittäessä edistämään tyydyttäviä elin- ja työoloja heidän kotiseudullaan;

f) sellaisiin parannuksiin sijoittaminen, jotka vaikuttavat alueellisiin perusrakenteisiin, palveluihin ja hallintorakenteisiin, mukaan lukien tarpeellisen henkilökunnan osoittaminen ja koulutus- ja uudelleen koulutusmahdollisuuksien tarjoaminen; sekä

g) yhdyskunnan osallistumisen edistäminen, kun on kyse alueellisten kehittämistoimien määrittelystä ja toteuttamisesta.

(c) expanding the number and size of medium-sized and small towns in order to counterbalance the growth of large cities;

(d) improving the availability and distribution of and access to essential services required for meeting basic needs;

(e) encouraging the voluntary mobility of workers within each region and between different regions of the country by appropriate social welfare measures, while making an effort to promote satisfactory living and working conditions in their areas of origin;

(f) investing in improvements to the regional infrastructures, services and administrative structures, including the allocation of the necessary staff and the provision of training and retraining opportunities; and

(g) promoting the participation of the community in the definition and implementation of regional development measures.

VIII. Julkiset sijoitusohjelmat ja erityiset julkiset työllisyysohjelmat

35. Jäsenvaltiot voisivat toteuttaa taloudellisesti ja yhteiskunnallisesti kannattavia julkisia sijoitusohjelmia ja erityisiä julkisia työllisyysohjelmia, joiden tarkoituksena olisi luoda työpaikkoja ja pitää yllä työllisyyttä sekä nostaa tulotasoa, vähentää köyhyyttä ja tyydyttää paremmin väestön perustarpeet alueilla, joilla työttömyys ja vajaa työllisyys ovat levinneet laajalti. Tällaisten ohjelmien tulisi, milloin mahdollista ja tarkoituksenmukaista,

a) kiinnittää erityistä huomiota työmahdollisuuksien luomiseen epäedullisessa asemassa oleville ryhmille;

b) ottaa huomioon maaseutu- ja kaupunkiyhdyskuntien perusrakenteita koskevat projektit, sekä maaseudulla, kaupungeissa ja taajamissa perustarpeiden tyydyttämiseen tarvittavien palvelujen suunnittelu ja lisääntynyt tuotantoon sijoittaminen myös esimerkiksi energia- ja viestintäaloilla;

c) vaikuttaa yhteiskunnallisten palvelujen tason nostamiseen esimerkiksi sellaisilla aloilla kuten koulutus ja terveydenhuolto;

d) olla suunniteltu ja toteutettu kehittämissuunnitelmien puitteissa, mikäli sellaisia on, ja yhteistyössä asianomaisten työnantajien ja työntekijöiden järjestöjen kanssa;

VIII. Public Investment and Special Public Works Programmes

35. Members might implement economically and socially viable public investment and special public works programmes, particularly with a view to creating and maintaining employment and raising incomes, reducing poverty and better meeting basic needs in areas of widespread unemployment and underemployment. Such programmes should, where possible and appropriate

(a) pay special attention to the creation of employment opportunities for disadvantaged groups;

(b) include rural and urban infrastructure projects as well as the construction of facilities for basic-needs satisfaction in rural, urban and suburban areas, and increased productive investments in sectors such as energy and telecommunications;

(c) contribute to raising the standard of social services in fields such as education and health;

(d) be designed and implemented within the framework of development plans where they exist and in consultation with the organisations of employers and workers concerned;

e) yksilöidä henkilöt, joita ohjelmat hyödyttävistä sekä määritellä tarjolla oleva työvoima sekä projektivalinnan perusteet;

f) varmistaa, että työntekijät on palkattu vapaaehtoiselta pohjalta;

g) varmistaa, ettei työvoimaa siirretä toisaalle muista tuottavista toiminnoista;

h) tarjota työehdot, jotka ovat sellaisten kansallisen lainsäädännön ja käytännön ja erityisesti sellaisten oikeudellisten säännösten mukaiset, jotka säätelevät työhön pääsyä, työaikoja, palkkausta, palkallisia lomia, työturvallisuutta ja -terveyttä ja työtapaturmien korvaamista, sekä;

i) mahdollistaa tällaisiin ohjelmiin osallistuvien työntekijöiden ammatillinen koulutus ja niiden työntekijöiden uudelleen koulutus, joiden täytyy vaihtaa työpaikkaa tuotannossa tai työssä tapahtuneiden rakenteellisten muutosten seurauksena.

(e) identify the persons whom the programmes are to benefit, determine the available manpower and define the criteria for project selection;

(g) ensure that workers are recruited on a voluntary basis;

(g) ensure that manpower is not diverted from other productive activities;

(h) provide conditions of employment consistent with national law and practice, and in particular with legal provisions governing access to employment, hours of work, remuneration, holidays with pay, occupational safety and health and compensation for employment injuries; and

(i) facilitate the vocational training of workers engaged in such programmes as well as the retraining of those who, because of structural changes in production and employment, have to change their jobs.

IX. Kansainvälinen taloudellinen yhteistyö ja työllisyys

36. Jäsenvaltioiden tulisi edistää kansainvälisen kaupan laajentumista voidakseen auttaa toinen toisiaan parantamaan työllisyystilannettaan. Tässä tarkoituksessa niiden tulisi toimia yhteistyössä sellaisissa kansainvälisissä toimielimissä, jotka pyrkivät helpottamaan kannattavan ja keskinäisesti hyödyttävän kansainvälisen kaupan, teknisen avun ja sijoitusten lisääntymistä.

37. Pitäen mielessä vastuunsa muiden asianomaisten kansainvälisten toimielinten suhteen, tulisi jäsenvaltioiden työllisyyspolitiikkansa tehokkuuden varmistamiseksi pyrkiä seuraaviin tavoitteisiin

a) edistää tuotannon kasvua ja maailmankauppaa taloudellisesti vakaiden olosuhteiden ja kasvavan työllisyyden vallitessa kansainvälisen kehitysyhteistyön puitteissa ja oikeuksien yhtäläisyyden ja keskinäisen edun pohjalta;

b) tunnustaa, että maailmantaloudessa lisääntyvästä yhdentymisestä johtuvan valtioiden välisen riippuvaisuuden tulisi osaltaan auttaa luomaan ilmasto, jossa valtiot voisivat, milloin taroituksenmukaista, määritellä yhteisen toimintapolitiikan, jonka tavoitteena olisi edistää sosiaalimenojen ja rakenteellisista järjestelyistä saatavan hyödyn oikeudenmukaisempaa jakautumista kuten myös oikeudenmukaisempaa kansainvälistä tulon ja hyvinvoinnin jakoa, sellaisella tavalla, joka mahdollistaisi sen, että kehitysmaat voisivat

IX. International Economic Co-operation and Employment

36. Members should promote the expansion of international trade in order to help one another to attain employment growth. To this end, they should cooperate in international bodies which are engaged in facilitating sustainable and mutually beneficial increases in international trade, technical assistance and investment.

37. Bearing in mind their responsibilities in relation to other competent international bodies Members should, with a view to ensuring the effectiveness of employment policies, adopt the following objectives

(a) to promote the growth of production and world trade in conditions of economic stability and growing employment, within the context of international co-operation for development and on the basis of equality of rights and mutual advantage;

(b) to recognise that the interdependence between States, resulting from the increasing integration of the world economy, should help to create a climate in which States can, wherever appropriate, define joint policies designed to promote a fair distribution of the social costs and benefits of structural adjustment as well as a fairer international distribution of income and wealth, in such a way as to enable developing countries to absorb the increase in their labour force, and the developed countries to raise their

kuluttaa työvoimansa kasvun ja kehittyneet maat voisivat nostaa työllisyystasoaan ja pienentää järjestelykustannuksia asianomaisten työntekijöiden kohdalla;

c) koordinoita kauppaa ja rakenteellista muutosta sekä järjestelyä koskeva kansallinen politiikka voidakseen mahdollistaa kehitysmaiden nykyistä suuremman osallistumisen maailman teollisuustuotantoon vapaan ja oikeudenmukaisen maailmankaupan järjestelmän puitteissa, pystyäkseen pitämään hyödykkeiden hinnat sekä tuottajien että kuluttajien kannalta edullisella tasolla ja tukeakseen sijoittamista hyödykkeiden tuotantoon ja jalostamiseen kehitysmaissa;

d) suosia rauhanomaista ratkaisua kansojen välisissä kiistoissa ja päätökseen saatuja aseiden vähentämissopimuksia, jotka edistävät kaikkien kansojen turvallisuutta, samoin kuin asevarusteluun käytettyjen varojen vähittäistä siirtämistä ja aseellisuuden muuttamista elintärkeiden tavaroiden ja palvelujen tuottamiseksi, erityisesti sellaisten, jotka turvaavat väestön perustarpeet ja kehitysmaiden tarpeet;

e) pyrkiä yhteistoimin sopimukseen kansainvälisellä tasolla tavoitteena kansainvälisen talousjärjestelmän parantaminen, varsinkin rahoitusallalla, työllisyyden edistämiseksi sekä kehittyneissä maissa että kehitysmaissa;

f) lisätä keskinäistä taloudellista ja teknistä yhteistyötä, varsinkin niiden maiden välillä, joiden taloudellinen kehitysaste on erilainen ja joilla on erilainen yhteiskunnallinen ja taloudellinen järjestelmä, kokemusten vaihdon kautta ja täydentävän tuotantokyvyn kehittämistä etenkin työllisyyden ja inhimillisten voimavarojen suhteen ja teknologian valintaa, kehittämistä ja siirtoa keskinäisesti hyväksytyn yksityisiä omistusoikeuksia koskevan oikeuden ja käytännön mukaisesti;

g) luoda olosuhteet jatkuvalle, ei-inflatoriselle kasvulle maailmantaloudessa ja paremman kansainvälisen rahajärjestelmän toteuttamiselle, joka johtaisi uuden kansainvälisen talousjärjestyksen toteutumiseen; sekä

h) varmistaa vakaammat vaihtokurssit, kehitysmaiden velkataakan pieneneminen, varat pitkäaikaiseen rahalliseen apuun alhaisella kustannuksella kehitysmaille ja sellaisen uudelleenjärjestelyä koskevan toimintapolitiikan omaksuminen, joka edistää työllisyyttä ja perustarpeiden tyydyttämistä.

levels of employment and reduce the adjustment cost for the workers concerned;

(c) to co-ordinate national policies concerning trade and structural change and adjustment so as to make possible a greater participation of developing countries in world industrial production within an open and fair world trading system, to stabilise commodity prices at remunerative levels which are acceptable to both producers and consumers, and to encourage investment in the production and processing of commodities in developing countries;

(d) to encourage the peaceful resolution of disputes among nations and negotiated arms reduction agreements which will achieve security for all nations, as well as the progressive transfer of expenditure on armaments and the reconversion of the armaments industry to the production of essential goods and services, especially those which satisfy the basic needs of the population and the needs of developing countries;

(e) to seek agreement on concerted action at the international level with a view to improving the international economic system, especially in the financial sphere, so as to promote employment in developed as well as developing countries;

(f) to increase mutual economic and technical co-operation, especially between countries at different levels of economic development and with different social and economic systems, through exchange of experience and the development of complementary capacities, particularly in the fields of employment and human resources and the choice, development and transfer of technology in accordance with mutually accepted law and practice concerning private property rights;

(g) to create conditions for sustained, non-inflationary growth of the world economy, and for the establishment of an improved international monetary system which would lead to the establishment of the new international economic order; and

(h) to ensure greater stability in exchange rates, a reduction of the debt burden of developing countries, the provision of long-term, low-cost financial assistance to developing countries and the adoption of adjustment policies which promote employment and the satisfaction of basic needs.

38. Jäsenvaltioiden tulisi

a) edistää teknologian siirtoa tavoitteena tehdä kehitysmaille mahdolliseksi oikeudenmukaisin ja järkein kauppahdoin sellaisen teknologian käyttöönoton, joka on kaikkein tarkoituksenmukaisin työllisyyden edistämisen ja perustarpeiden tyydyttämisen kannalta; sekä

b) ryhtyä tarvittaviin toimenpiteisiin työtilaisuuksien luomiseksi ja työllisyyden ylläpitämiseksi sekä koulutus- ja uudelleen koulutusmahdollisuuksien tarjoamiseksi. Tällaisia toimenpiteitä voisivat olla kansallisten, alueellisten tai kansainvälisten uudelleenjärjestelyrahastojen perustaminen tarkoituksena auttaa oikeissa järjestelyissä sellaisten teollisuudenalojen ja työntekijöiden kohdalla, jotka ovat joutuneet kärsimään maailmantaloudessa tapahtuneiden muutosten seurauksena.

X. Kansainvälinen muuttoliike ja työllisyys

39. Jäsenvaltioiden tulisi ottaa huomioon työtä koskevat yleissopimukset ja suositukset siirtotyöläisistä omaksua, siellä missä kansainvälistä muuttoliikettä tapahtuu, toimintapolitiikka, jonka tavoitteena olisi

a) luoda enemmän työtilaisuuksia ja paremmat työolosuhteet maissa, joista maastamuuttoa tapahtuu, sellaisen muuttotarpeen vähentämiseksi, jonka tarkoituksena on työnsaanti; sekä

b) varmistaa, että kansainvälinen muuttoliike tapahtuu olosuhteissa, joiden tavoitteena on tuottavan ja työpaikan vapaaseen valintaan perustuvan tästyöllisyyden edistäminen.

40. Sellaisten jäsenvaltioiden, jotka jatkuvasti tai toistuvasti ottavat vastaan huomattavia määriä ulkomaisia työntekijöitä, jotka tulevat maahan tarkoituksenaan löytää työtä, tulisi silloin kun tällaisia työntekijöitä tulee kehitysmaista, pyrkiä läheisempään yhteistyöhön kyseisten maiden kanssa niiden kehittämiseksi tarkoituksenmukaisin tehostetuin pääomansiirtoin, kaupankäyntiä laajentamalla, tarjoamalla teknistä tietämystä ja avustamalla paikallisten työntekijöiden ammatillisessa koulutuksessa tarkoituksena saada aikaan todellinen vaihtoehto sellaiselle maastamuutolle, jonka päämääränä on työnsaanti ja auttaakseen kyseisiä maita parantamaan taloudellista ja työllisyystilannettaan.

41. Niiden jäsenvaltioiden, joiden kansalaisten keskuudessa jatkuvasti tai toistuvasti esiintyy huomattavaa muuttovirtausta ulkomaille työnhaun varten, tulisi edellyttää, että tällaiset toi-

38. Members should

(a) promote the transfer of technologies with a view to enabling developing countries to adopt, on fair and reasonable commercial terms, those which are most appropriate for the promotion of employment and the satisfaction of basic needs; and

(b) take appropriate measures for the creation and maintenance of employment and for the provision of training and retraining opportunities. Such measures might include the establishment of national, regional or international readjustment funds for the purpose of assisting in the positive adjustment of industries and workers affected by changes in the world economy.

X. International Migration and Employment

39. Members, taking account of international labour Conventions and Recommendations on migrant workers, should, where international migration takes place, adopt policies designed

(a) to create more employment opportunities and better conditions of work in countries of emigration so as to reduce the need to migrate to find employment; and

(b) to ensure that international migration takes place under conditions designed to promote full, productive and freely chosen employment.

40. Members which habitually or repeatedly admit significant numbers of foreign workers with a view to employment should, when such workers come from developing countries, endeavour to co-operate more fully in the development of such countries, by appropriate intensified capital movements, the expansion of trade, the transfer of technical knowledge and assistance in the vocational training of local workers, in order to establish an effective alternative to migration for employment and to assist the countries in question in improving their economic and employment situation.

41. Members which habitually or repeatedly experience significant outflows of their nationals for the purpose of employment abroad should, provided that such measures are not inconsistent

menpiteet eivät loukkaa kunkin yksilön oikeutta poistua mistä tahansa maasta, hänen omansa mukaan lukien, ryhtyä toimenpiteisiin lainsäädännön, työnantajien ja työntekijöiden järjestöjen kanssa tehtävien sopimusten avulla tai jollakin muulla tavalla, joka on yhdenmukainen kansallisten olosuhteiden ja käytännön kanssa, estääkseen lainvastaisen menettelyn työnvälityksen yhteydessä tai sellaisen maasta poistumisen, joka todennäköisesti johtaa laittomaan maahan-tuloon, oleskeluun tai työhön toisessa maassa.

42. Niiden kehitysmaiden, joista maastamuuttoa tapahtuu, tulisi helpottaakseen niiden kansalaistensa vapaaehtoista paluumuuttoa, joiden edustamasta ammattitaidosta kotimaassa on puutetta,

a) tarjota tarvittavat tukitoimenpiteet; sekä
b) koettaa päästä yhteistyöhön sellaisten maiden kanssa, joissa niiden kansalaisia työskentelee samoin kuin Kansainvälisen työjärjestön ja muiden kansainvälisten tai alueellisten asianomaisten toimielinten kanssa.

43. Jäsenvaltioiden, sekä työskentelymaiden että alkuperämaiden, tulisi ryhtyä tarkoituksenmukaisiin toimenpiteisiin

a) väärinkäytön estämiseksi välitettäessä työvoimaa työhön ulkomaille;
b) siirtotyöläisten hyväksikäytön estämiseksi; sekä

c) varmistaakseen, että yhdistymisvapausoikeutta sekä järjestäytymisoikeutta ja työehtosopimus-oikeutta voidaan käyttää täydessä mitassa.

44. Jäsenvaltioiden, sekä työskentelymaiden että alkuperämaiden tulisi, milloin välttämätöntä, ottaen täysin huomioon voimassaolevat kansainväliset työtä koskevat yleissopimukset ja suositukset siirtotyöläisistä, tehdä kahdenvälisiä ja monenvälisiä sopimuksia, jotka kattavat sellaiset kysymykset kuten maahantulo- ja oleskeluoikeuden, työstä johtuvien oikeuksien turvaamisen, siirtolaisten koulutusmahdollisuuksien edistämisen, sosiaaliturvan ja sellaisten työntekijöiden ja heidän perheidensä avustamisen, jotka haluavat palata takaisin omaan alkuperämaahansa.

with the right of everyone to leave any country including his own, take measures by means of legislation, agreements with employers' and workers' organisations, or in any other manner consistent with national conditions and practice, to prevent malpractices at the stage of recruitment or departure liable to result in illegal entry to, or stay or employment in, another country.

42. Developing emigration countries, in order to facilitate the voluntary return of their nationals who possess scarce skills, should

(a) provide the necessary incentives; and
(b) enlist the co-operation of the countries employing their nationals as well as of the International Labour Office and other international or regional bodies concerned with the matter.

43. Members, both countries of employment and countries of origin, should take appropriate measures to

(a) prevent abuse in the recruitment of labour for work abroad;
(b) prevent the exploitation of migrant workers; and

(c) ensure the full exercise of the rights to freedom of association and to organise and bargain collectively.

44. Members, both countries of employment and countries of origin, should, when it is necessary, taking fully into account existing international labour Conventions and Recommendations on migrant workers, conclude bilateral and multilateral agreements covering issues such as right of entry and stay, the protection of rights resulting from employment, the promotion of education and training opportunities for migrant workers, social security, and assistance to workers and members of their families wishing to return to their country of origin.

